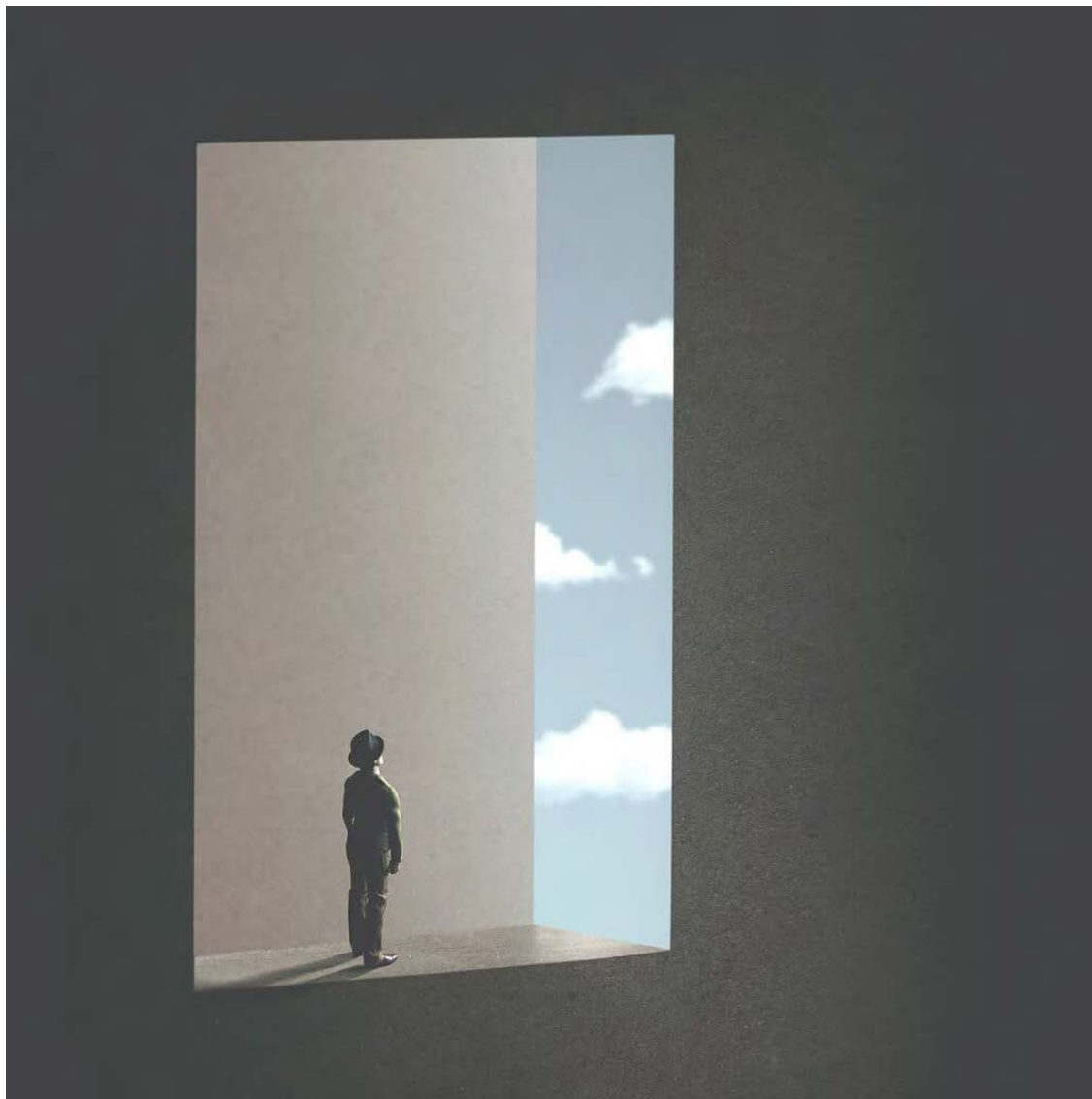

Taródi Luca

HÁROMSZOR

2019-12-06 | **VERS**

I.

Háromszor mentél világgá úgy,
hogy nem szóltál róla.

Egyszer a kert végébe,
később a keresztutcánkból nyíló piactérre,
ahonnan a halas néni kutyája kergetett hazáig.
Ezután egy ideig nyugton maradtál, de

mindannyian tudtuk, hogy véredben van
a vándorlás.

Emlékszem, először kutyákkal kerestettünk,
amíg a rendőrök elemlámpákkal röntgenezték
a fejem, mintha külön hazug lennék.

– Játsszunk feltámadósdit! – mondtad később,
és futottál, ahogy a lábad bírta,
mint utoljára is.

II.

Aztán elkéredzkedtél,
életedben először.

Aznap hétfő volt, te rákövetkező vasárnap jöttél vissza,
épp hajnalban, baromfietetéskor.

Rám néztél, és azt mondtad:

– egyszer majd te is velem jöhetnél –
– persze – feleltem –, majd egyszer én is –
és gyorsan inni kezdtem a neked töltött vizet,
mert jobban esett,
mint az üdvözlés.

Egyre hosszabbakat léptél;
küszöbömről elnyúló árnyékokat
megtörték a hátra haladó póznák;
már nem szorultál rám,
mert az egész világ összement a talpad alatt.

Ünnepeltek az utcákon, még a tévében is szerepeltél néhányszor:

„Hölgyeim és uraim! Íme, a világ egyik legígéretesebb embere!

Imádjátok őt a reklám után!”

A reklámok alatt vizes kiflit

ettünk, odaadtam a végét,

drága olajat vettem

és egy számmal kisebb bőrszandált.

III.

Legutoljára pénteken mentél világgá,
mikor meggyűlöltek, mert rajongani már unalmas volt.

Pontosan emlékszem, akkor volt mosás.

Aztán vasárnap hajnalban már tudtam

– mindig is sejtettem, hogy így lesz –

te magad lettél a világ;

a vacsorám mellé vágott csücsök,

a mosólavórba keveredett égbolt arcod,

ami miatt fel kellett zavarnom a habos vizet.

Azóta minden tál leves,

minden pohár víz idegesen rezgett körbe-körbe,

mint azon a két régi éjszakán,

amikor néma csendben játszottam, hogy nem hallom,

ahogyan végigrohansz a fapadlón és

becsukod magad mögött az ajtót.

Harmadjára nyitva hagytad;

– persze –

– majd egyszer én is –

kép | shutterstock.com